

MEZEY KATALIN

*Fénytörés**Weöres Sándor halálán*

*Tehetetlen és fájdalmas óra:
 állunk az ágy mellett szótlanul,
 nézzük, hogy hajszol a szenvedés,
 zihálásod le nem csillapul.
 Megfogom megduzzadt kézfejed,
 a maguktudatlan ujjakat,
 melyekből a madár-kézfogás
 kedvessége végleg kiszakadt.
 Ne menj el! Ne menj el! Egyszeri,
 kivételes alkat. Teveled
 rendessé lett a rendkívüli,
 történetté minden jelenet.
 Minden szó az időn túl való
 mítoszokhoz lehet fogható,
 más akármely rövid pillanat
 csupán attól, hogy Te benne vagy.
 Olyan vagy, akár a fénytörés.
 Törvény vagy és nem törvényszegés.
 Melletted a hitványt, köznapit
 kellett rendhagyónak tartani,
 léte jogát veszítette a rossz,
 nem férközött hozzánk a gonosz.
 Ne menj el! kietlen árvaság
 gyászos örökségét hagyva ránk.
 Törékeny, tipegő gyermek-agg,
 mindenkinél magasságosabb,
 kiben érzem Isten közelét
 és hogy összeköttetés a lét
 Istennel: ajándék, védelem.
 Túlcsordulsz akármilyen érdemen,
 belőled akárki kaphatott,
 adtál, mert nem adni nem tudott
 lényeged: apályra áradás,
 ráadásra ismét ráadás.
 Ne menj el, ne hagyj itt! Ostobán
 állok betegágyad oldalán.
 Büntetlen zsenid a szenvedés
 rabságában. És a könny kevés:
 nincs irgalom, mely segítene.
 Ránk omlik halálod éjjele.*